

בבית המשפט העליון

רע"ב 1494/19

לפני: כבוד השופט נ' סולברג

המבקש: אריה שירזי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים מיום 5.2.2019 בעת"א 38573-12-18 שניתנה על ידי כבוד השופט ח' טרסי

בשם המבקש: עו"ד שלמה בן אריה

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק הדין של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים מיום 5.2.2019 בעת"א 38573-12-18 (השופט ח' טרסי), בגדרו נדחתה עתירת המבקש שעניינה בחישוב תקופת מאסרו.

2. ביום 7.12.2015 נגזר דינו של המבקש בבית המשפט המחוזי לעונש מאסר בפועל למשך 8 שנים בניכוי ימי מעצרו. כמו כן, הושת עליו קנס בסך של מיליון ₪ או 18 חודשי מאסר תמורתו (ת"פ 43665-11-11) (להלן בהתאמה: גזר הדין הראשון ו-התיק הראשון). על גזר הדין הראשון, הגיש המבקש ערעור לבית המשפט העליון, הערעור נדחה, למעט הקלה ברכיב המאסר חלף קנס והעמדתו על 12 חודשים (ע"פ 486/16 שירזי נ' מדינת ישראל (13.9.2018)). בהמשך, ביום 18.7.2017, נגזר דינו של המבקש בעניין אחר בבית המשפט המחוזי לעונש מאסר בפועל למשך 9 שנים (תפ"ח 25105-07-15) (להלן בהתאמה: גזר הדין השני ו-התיק השני), אשר לגביהן הוחלט כי ירוצו בחופף לעונש המאסר שהושת עליו בגזר הדין הראשון: "כאמור בטיעון התביעה (בהסכמת ההגנה) – "...טיעוננו לעונש בתיק דנן יהיה במנותק משאלת העונש אותו מדצה כיום הנאשם במסגרת ת"פ 43665-11-11 [...] חפיפת המאסרים בין שני התיקים (כאמור ב...סעיף 45 ב' לחוק העונשין) תחל מיום 21-5-15...".

3. המבקש בחר שלא לשלם את הקנס שהוטל עליו בגזר הדין הראשון. אי לכך, נחתמה ביום 16.9.2017 פקודת מאסר בגין אי-תשלום הקנס וביום 23.1.2018 החל המבקש לרצות את המאסר חלף קנס. הווה אומר, המבקש סיים לרצות את תקופת המאסר חלף קנס, ועתה הוא אמור לרצות את יתרת התקופה שנותרה על-פי גזר הדין השני.

4. ביום 17.12.2018 הגיש המבקש עתירת אסיר לבית המשפט המחוזי, במסגרתה ביקש להורות למשיבה לתקן את האסמכתא למאסר באופן שבו שנת המאסר חלף קנס תיחשב כחלק מתקופת המאסר הכוללת שהוטלה עליו בגזר הדין הראשון ושתחול בעניינה החפיפה שנקבעה על-ידי בית המשפט המחוזי בתיק השני. לשיטתו, פרשנות המשיבה והחלטתה אינן עולות בקנה אחד עם ההסכמות שאליהן הגיעו הצדדים במסגרת התיק השני ואשר זכו לאישור בית המשפט. על-פי הסכמות אלו, ובהתאם להחלטת בית המשפט, העונש אשר הוטל במסגרת גזר הדין השני ירוצה במנותק מהעונש שריצה המבקש במסגרת גזר הדין הראשון. מכאן, לשיטת המבקש, הטעות שנפלה בחישוב תקופת מאסרו.

5. בית המשפט המחוזי דחה את העתירה משלושה נימוקים. ראשית, סעיף 71(ה) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק) מבחין בין מאסר חלף קנס לבין מאסר פלילי רגיל: "מי שהוטל עליו מאסר בשל אי תשלום קנס ישא אותו בנוסף לכל מאסר אחר, לרבות מאסר בשל אי-תשלום קנס אחר, בין שהמאסר האחר הוטל באותו משפט ובין שהוטל במשפט אחר, זולת אם הורה בית המשפט הוראה אחרת". בנוסף להוראה זו, ביקש בית המשפט ללמוד על אופי המאסר חלף קנס מסעיף 46 לחוק העונשין, אשר מורה כך: "מי שנידון לתקופות מאסר שונות שעליו לשאת בזו אחר זו, ישא תחילה את התקופה הקצרה יותר, להוציא המאסר שכבר התחיל לשאת בשעה שנידון למאסר נוסף, ובכפוף להוראות סעיף 58. היה בין תקופות המאסר בשל אי תשלום קנס, ישא אותו תחילה לפני כל מאסר פלילי אחר, ואם היה במאסר פלילי בעת שהוטל עליו מאסר בשל אי תשלום קנס, יופסק אותו מאסר לשם נשיאת המאסר בשל אי תשלום הקנס וימשך משתם המאסר האמור". בהינתן שני סעיפים אלה, קבע בית המשפט, כי לא ניתן לראות במאסר חלף קנס חלק מתקופה מצטברת שהוטלה על המבקש בתיק הראשון. שנית, בית המשפט קבע כי למקרא גזר הדין השני ניתן להיווכח, כי העונש שהושת במסגרתו אינו יכול לחול על עונש המאסר חלף קנס. זאת, מפני שגזר הדין השני התייחס לחפיפת עונשים בהתאם לסעיף 45(ב) לחוק העונשין, ולא התייחס לסעיף 71(ה) לחוק שעניינו במאסר חלף קנס. שלישית, פקודת המאסר חלף קנס נחתמה בחודש ספטמבר 2017, בחלוף כחודשיים ממועד מתן גזר הדין השני. מכך ניתן ללמוד, כי בעת מתן גזר הדין השני לא התגבשה תקופת מאסר חלף קנס ולא היה ביכולתו של בית המשפט להורות על

חפיפה עתידית של עונש שעדיין לא ניתן אז. משכך, על המבקש להמשיך לרצות את יתרת תקופת מאסרו.

מכאן הבקשה שלפני.

6. בנוסף לטענות שהעלה בעתירתו בבית המשפט המחוזי טוען המבקש, כי לפני בית המשפט שגזר את דינו בתיק השני עמדו העונשים שנגזרו עליו בתיק הראשון, לרבות הקנס. לשיטתו, ברור היה לכל הצדדים, בעת גזירת דינו בתיק השני, שהקנס לא ישולם. משכך, נקט בית המשפט בלשון אשר חובקת מגוון אפשרויות, והאפשרות המתבקשת בענייננו היא חישוב תקופת המאסר חלף קנס כחלק מן התקופה הכוללת בגזר הדין הראשון. עוד טוען המבקש, כי המרכז לגביית קנסות לא פעל באופן יעיל, שכן לו נחתמה פקודת המאסר בתוך פרק זמן סביר, הרי עונש זה היה מצטבר לעונש בתיק הראשון, והדיון בבקשה זו היה מתייתר.

7. דין הבקשה להידחות. הלכה ידועה עמנו היא, כי רשות ערעור על החלטות הנוגעות לעתירות אסירים תינתן במשורה, ורק במקרים אשר מעוררים שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים, או אם עולה חשש לעיוות דין או לחוסר צדק מהותי (ראו: רע"ב 1004/12 אבוטבול נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (19.2.2012); רע"ב 8274/15 4959/15 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 12 (3.9.2015); רע"ב 8274/15 בינאושוילי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 והאסמכתאות שם (21.3.2016)). הנדון דידן אינו מעלה שאלה משפטית בעלת חשיבות ציבורית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים להליך. המחלוקת ממוקדת בענייניו הספציפי של המבקש באשר לחישוב תקופת ריצוי מאסרו. בית המשפט המחוזי נתן דעתו על תחולת סעיפי חוק העונשין בסוגיה דנן; על פרשנות גזר הדין השני; ונימק את התוצאה אליה הגיע. שלושת הנימוקים עליהם התבסס בית המשפט המחוזי, ביחד ולחוד, מבססים היטב את מסקנתו. החלטתו של בית המשפט המחוזי בדין יסודה, איני רואה כי ענייננו מעלה חשש לעיוות דין או לפגיעה בצדק. הפסיקה – נכונה.

8. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ד באדר א' התשע"ט (1.3.2019).

ש ו פ ט